

BLOEDVLOEK

Onthullingen

Deel 5

Alle rechten voorbehouden aan de auteur.

© 2022 door Dawn Avalon.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Proloog

Nuala, met Teyrnons hand stevig in de hare, keek om zich heen naar de personen die uit de oceaan der herinneringen waren teruggekomen... Twaalf eens onsterfelijke Sloans leken vergoed door de cyaanblauwe golven verzwolgen. Haar ogen gleden langs het rustig, kabbelende water naar Dylan. In zijn uitdrukking las ze deels berusting maar ook verdriet. Zelf voelde ze eveneens de knoop in haar maag die het gemis van de charmante man haar bracht. Ze kon zich er geen voorstelling van maken hoe Dylan zich moest voelen. Het was zijn grootvader die niet teruggekomen was... De persoon die, ook na vier eeuwen, een houvast bood, een basis. Nu was Dylan zelf binnen zijn directe familie de oudste. Zijn ogen gleden beurtelings langs zijn drie kinderen, zag ze. Tot ze haar eigen ontmoetten. Een klein knikje. Ja. Ze waren nog een gezin. De jonge vrouw haalde diep adem terwijl haar aandacht werd getrokken door een beweging die Darcy maakte. Hoewel ze de emotie probeerde te onderdrukken, voelde ze toch een verwondering in zich opkomen. Wat had de ruim achttienhonderd jaar oude vrouw in haar lange leven gedaan waardoor de Danann hadden besloten dat ze terug konden keren? Nee, vermaande Nuala zichzelf. Het was niet aan haar om die vraag te stellen. Darcy zou het nog moeilijk genoeg krijgen zonder de steun van haar zuster. Wat dat betrof zou Coral, eveneens alleen, een hoop aan Davin kunnen hebben. Mits ze zich beiden konden openstellen. Een zachte druk van een hand op haar arm. Een toegeefflijke glimlach van Brigitte, koningsdochter van de Danann.

"Wees niet verdrietig om degenen die er niet meer zijn," sprak ze met gedempte stem.

"Ik weet dat ik blij zou moeten zijn?... Voor hen?" Was ze zich niet helemaal zeker, gezien de emoties waarmee ze zelf kampte.

"Ja... Zij hebben erg lang geleefd en mogen nu verder gaan in hun persoonlijke ontwikkeling... Begrijp je dat?" Een kort knikken met haar hoofd. "Ik denk het wel... Wat gebeurt er nu?" Haar stem klonk nog altijd benepen, hoorde ze zelf ook.

"Logan keert met mij terug naar Kristal," vertelde de vrouw, wat een tevreden glimlach op het gezicht van de man bracht.

"En jullie keren terug naar jullie levens..."

"Als mens?" wilde Dylan weten. Onzichtbaar voor de anderen, zag Brigitte haar zus Ciara langzaam het hoofd schudden.

"Ja... in de betekenis dat je zult verouderen," - Ze negeerde de uiting van ontstemdheid op het gelaat van haar zuster. -

"... maar langzamer dan een gewoon mens veroudert. En dat gewoon voedsel jullie lichamen zal voeden. Jullie huid is nog steeds ondoordringbaar, behalve door diamant. Hoewel jullie fysiek sterker en sneller zullen zijn, is dit niet langer in de mate waarin jullie dat gewend zijn." De Danann vrouwe negeerde wederom de uiting van verontwaardiging van haar zuster.

"Dat lijkt me geen probleem," sprak Brian met een brede grijns.

"Laten we hier weggaan... Ik mis Eugene... Heb dank, vrouwe Brigitte, voor alles," sprak hij, gezien het zwijgen van de anderen, voor de overgebleven Sloans. De vrouwe knikte, waarop zowel zij als de paradijselijke omgeving waren verdwenen. Tot hun verbazing bevonden ze zich gewoon in een lege kamer.

"Kom, Nuala," moedigde Brian haar aan. "Leidt ons uit deze doolhof."

"Volg me maar," zei ze en leidde haar familie naar buiten.

Er zeker van dat geen van de Sloans haar konden zien of horen, verbrak Ciara de sluier die beide werelden van elkaar scheidde.

"Waarom negeerde je me net?" klonk er een boosheid in haar stem door. "Wat had ik anders kunnen doen?" verdedigde de vrouwe zichzelf, al wendde ze haar blik af voor een te directe confrontatie.

"Toegeven dat vandaag niet de dag was voor hun verlossing... En toegeven dat Nuala een andere rol heeft dan zij dacht..."

"Nee," reageerde Brigitte snel. "Dat mag ze juist niet weten... Nu nog niet..."

"De verlossing van de bloedvloek verloopt via de vrouwelijke lijn... De Anann lijn... Vanuit de ziel... niet het vlees... Logan is niet de eerste... Maar Léana..."

"Als Nuala de laatste was," sprak Brigitte voor zich uitstarend over het prachtige turkooisblauw van de Oceaan der Herinneringen. Op een gegeven moment draaide ze het hoofd om naar haar zuster. Deze knikte. "Maar dat is ze niet..."

Ondertussen denken jouw nakomelingen dat ze 'gewone' mensen zullen zijn," klonk de afkeuring in Ciara's stem door.

"Ik wilde hen niet teleurstellen... Nuala..." Een optrekken van haar zusters wenkbrauwen. "Ik heb Nuala laten geloven dat zij de laatste was... en Logan-,"

"De eerste. Ja, ik heb het gehoord. Een onwaarheid, lieve zuster... Zoals jij net zo goed weet als ik."

"De kracht van de gedachte is sterk... Ze geloven nu dat de bloedvloek voorbij is. Ze zullen verouderen, normaal voedsel kunnen eten. Misschien als ze geloven 'normale' mensen te zijn... Dat ze..."

"Zich ook zo zullen gedragen?" vulde Ciara haar zusters woorden aan. "Ja." Op het moment dat de Sloans in hun bewusteloze toestand in het water dreven, had Ciara hen geïnjecteerd met een minuscule doses gemanipuleerde nucleotiden.

"Het enige wat ik heb kunnen doen, is de sterfelijkheid van hun lichaamscellen te activeren. Maar de Anann delen in de nucleotiden van hun eigen DNA zal nog altijd om bloed vragen om hiermee de telomeer te voeden... Iets in hen zal vechten tegen de sterfelijkheid die we aan hen hebben opgedrongen... Ik vrees dat het verlangen naar bloed zelfs sterker zal zijn dan voorheen."

Zichtbaar geschrokken schudde Brigitte het hoofd.

“Mijn God... Zuster?”

“Er was geen andere keuze... Ze wilden niet langer onsterfelijk zijn... En ze wilden kunnen leven als mensen... Je had alleen eerlijk moeten zijn dat daarvoor een prijs betaald moet worden... Een lijden.”

“En wat als ze de drang niet kunnen weerstaan?”

“Dan is wat we nu hebben bereikt voor niets geweest... Op het moment dat ze geconfronteerd worden met de geur van bloed... zullen we het weten.”

“En zij ook... Wat doen we nu? We hebben Nuala’s transitie naar Danann tegengehouden... Ze wilde bij Teyrnnon blijven en dat kon enkel als mens of als...”

“Bloedjager?” vulde haar zuster voor haar in.

“We moeten haar waarschuwen... Ze moet weten dat ze gevaar kan lopen.” Brigitte maakte reeds de beweging met haar hand waarmee ze weer tussen de dimensies zou verdwijnen. Ciara greep echter razendsnel haar pols beet. “Nee, zuster... Dit is een test die ook zij moet doorstaan.”

“Maar wat als ze haar doden? Loïsa,” noemde ze de naam van hun beeldschoon nichtje, “zal ontroostbaar zijn... Een vermoordde ziel kan niet opstijgen naar Kristal maar zal eerst weer moeten incarneren.”

“Loïsa wist dat het kind dat ze met Lughan schiep een gemengde ziel zou hebben... Hoe puur ook... Er zullen voor haar altijd voorwaarden zijn... Nuala kon geen andere keuze maken dan te kiezen voor haar menselijke helft.”

Brigitte keek haar zuster aan, de uitdrukking op haar mooie gelaat bedrukt. “Vanwege al mijn andere nakomelingen die gekozen hebben voor de dood van een ander voor hun eigen onsterfelijkheid?” sprak ze met een brok in haar keel.

“Ja... Degenen die we hier vandaag niet hebben gezien... Wat dat betreft, hebben Nuala en haar vrienden geen idee hoeveel bloedjagers er nog in deze tijd rondlopen... Hun strijd is nog maar net begonnen.”

Eenmaal in de open lucht werden de Sloans getrakteerd op een prachtig hemels schouwspel van dansende lichten. Een fenomeen die ze slechts ademloos konden aanschouwen.

“Wat een geschenk om dit te mogen zien,” sprak Jacinda zacht. Riley kniep in haar hand. “We hebben veel doorstaan... Eenieder van ons.” Nuala zag dat zijn blik kort op haar viel en trok in een respons haar mondhoeken op.

“Jaydan en Madrid zullen dolgelukkig zijn je te zien,” vertelde Teyrnon zachtjes. “Net als David Holby,” plaagde ze terug.

“Haha,” reageerde hij en tilde haar pardoos van de grond.

“Als je maar weet dat je mijn vriendinnetje bent.”

“Altijd,” zei ze en sloeg haar armen om zijn hals. De man tilde haar op en kuste haar lippen. “Nog altijd zo licht als een veertje,” zei hij.

“Kom,” zei Dylan en legde zijn hand op Teyrnons schouder.

“Laten we naar huis gaan.”

Het was een kilometer of drie naar de rotswand waarlangs ze naar beneden waren geklommen. Langs de wirwar van uitgeslepen rotswanden, meters hoge en brede brokstukken, kleiner puin, ijs en gruis zochten de Sloans in het licht van een volle maan hun weg terug naar de wand waarlangs ze naar beneden waren gekomen. *Ik vraag me af in hoeverre ze veranderd zijn. Of ze veranderd zijn. Brigitte was vaag, vond ik, in haar antwoord op Dylans vraag. Gek, toen ik daar was, had ik het gevoel alles te weten. En nu... Alsof alles een hele vage droom was.* Ze keek naar de aderen in haar pols. *Blauw. Ik ben niet langer Danann.* De jonge vrouw herinnerde zich het gesprek dat Brigitte met haar, Brian en Logan had gevoerd terwijl de anderen in de Oceaan der Herinneringen waren.

"Wat wil je, Nuala?" had ze gevraagd. Een snelle blik naar Brian, die de hare met warmte en liefde had beantwoord. "Mezelf zijn... Ik wil gewoon mezelf zijn... En ik wil Teyrnon," had de angst die ze voelde hem te verliezen in haar stem doorgeklonken. De vrouw had haar een bemoedigend glimlachje gegeven. "Dat weet ik... Maar Teyrnons keuzes worden nu gewogen... En als er niemand voor hem pleit..." De blik in haar ogen had verder verteld wat ze niet hardop had willen uitspreken. "En jij, Logan?" De man met de lichtbruine, schouderlange lokken had haar aangekeken. "Niet meer te leven... Niet zoals dit," was de uitputting van zijn te lange leven niet alleen in zijn stem te horen geweest. "Ik begrijp je," had ze gezegd. "Brian, heb je even?" richtte ze zich op de mooie, blonde man. Nuala had toegekeken terwijl Brian met de Danann vrouw was weggelopen.

Ik vraag me af waarom ze hem alleen wilde spreken... Heel even keek ze naar de blonde man op. Hij liep enkele meters voor haar en Teyrnon, die nog altijd haar hand vasthield, aan.

Onbewust dat ze het deed, hield ze zijn hand wat stijver vast. Een vragende blik haar kant op. "Wat is er?" fluisterde hij. Ze schudde het hoofd. "Niets... Ik was in gedachten." De man bracht zijn hoofd naar de hare tot zijn lippen vlak bij haar oor was. "Jij bent altijd in mijn gedachten," fluisterde hij en drukte een kus op haar wang. Hun ogen ontmoetten elkaar waarbij haar mondhoeken spontaan opkrulden. *Ik houd van hem. Ik ben zo blij dat de bloedvloed voorbij is. Dat ik niet meer getransformeerd ben. Al voel ik me niet helemaal zoals vroeger. Ik zal hoe dan ook blij zijn als we weer thuis zijn...* Een spontaan samenknijpen van haar maag. De realiteit van die wens drong zich opeens aan haar op. *Weer thuis? Oh... shit...* De jonge vrouw kneep kortstondig haar ogen dicht. *Ik kan niet eens zomaar terug...* Ze klemde vlug haar kaken op elkaar om de spontane brok in haar keel tegen te houden. *Niet nu. Straks. Straks probeer ik wel te bedenken wat ik moet doen.*

Het laatste half uur in deze grillige, mensonvriendelijke omgeving hadden de Sloans zichzelf stuk voor stuk diezelfde vraag gesteld. In hoeverre waren ze veranderd? Ze liepen over bevroren gesteente om de eenvoudige reden dat ze dachten niet langer over een bovennatuurlijke snelheid te beschikken. Ja ze zouden sneller zijn en krachtiger... Maar anders dan ze gewend waren. Wat betekende dat? Sterfelijkheid betekende kwetsbaarheid. Hoe kwetsbaar? Oké, alleen via geslepen diamant was hun huid te penetreren, daarin was dan niets veranderd. Maar gebroken botten? Of gescheurde spieren? Voor dit alles kenden ze precies de uiterste grenzen van hun lichaam. Hoewel de herinnering aan Brigitte en de magische omgeving waarin de Oceaan der Herinneringen lag langzaam vervaagde, bleef één ding nagalmen. Ze zouden menselijker zijn. Menselijker. Niet menselijk, dacht Davin bij zichzelf. Wat betekent dat? Wie ben ik nu? Wat ben ik nu? Hoeveel trager verloopt onze veroudering? Vervloekt, waarom heb ik het gevoel

dat we te snel zijn vertrokken? Waarom zei ik niets toen Brian voor ons allen afscheid van vrouwe Brigitte nam? En waarom vertelde moeder me dat het drinken van menselijk bloed alles teniet zou doen? Waarom zou ik nog bloed willen drinken? De man keek kort om zich heen en herkende aan de loopwijze en lichaamshouding van zijn directe familie dezelfde in zichzelf gekeerde gedachtegang. "Op dit tempo duurt het zeker nog een uur eer we bij de wand zijn waarlangs we weer naar boven kunnen klimmen," merkte hij ineens op.

"We kunnen proberen te rennen," stelde Riley voor. Echter Jacinda schudde het hoofd. "Ik denk niet dat we risico's moeten nemen in een omgeving als deze." Immers ze waren omgeven door vlijmscherp gesteente, puin en ijs. "Onze lichamen zijn niet meer zoals voorheen," mengde Coral zich in het gesprek. "Eerlijk gezegd weet ik niet precies hoe ik me voel. Ik bedoel... Ik ben me meer bewust van de kou van deze omgeving... Maar," ze liet haar blik op Nuala vallen. "Ik hoef niet persé deze handschoenen te dragen... Jij, Nuala?"

"Eerlijk gezegd... De kou zit zowat in mijn botten... Het is echt heel koud."

"Misschien kunnen we ons tempo iets opvoeren?" stelde Teyrnon voor waarbij hij een bezorgde blik op zijn jonge vriendin wierp. "Sorry," sprak hij wat zachter. "Ik heb me niet gerealiseerd dat het voor jou zoveel anders is dan voor ons," verontschuldigde hij zich. "Geeft niet... Ik bevries nog niet."

In een iets sneller tempo liep het gezelschap verder, hierbij meer op de omgeving gefocust. Net op het moment dat Davin omlaag keek om over een stuk rots te stappen, drong een bekende geur zijn neus binnen. Zijn hart miste spontaan een slag. Bloed. Een niet langer verwachte reactie in zijn speekselklieren volgde. Iets wat de man dusdanig verbijsterde dat hij kort naar lucht hapte. Iets dieper haalde hij adem waardoor een tweede maal de intense geur van bloed zijn

reukorgaan streefde. Een toename van zijn hartslag. Wat gebeurt er? Ging het geschrokken door hem heen. Waarom reageert mijn lichaam zo op de geur van bloed? In zijn ooghoek zag hij zijn zuster haar mond openen. Hij herkende het proeven van de lucht met de tong. Overkwam het haar ook? Het verlangen? Dat eens bekende, smartelijke verlangen naar dat naar noten en truffels smakende rode vloeistof? Een verlangen waarover ze letterlijk tientallen jaren hadden gedaan om het te onderdrukken. Was het zijn verbeelding? Of was de geur werkelijk sterker dan voorheen? En hierdoor tevens de uitwerking op hem des te heftiger. Nog even en hij voelde het zwart in zijn ogen toenemen. Binnen een fractie kon hij er zijn. Slechts... Nee. De man verstarde. Dit wil ik niet, dacht hij. Dit zou toch niet meer gebeuren? Hoe kan dit? Ligt het aan mij? Hoorde bloed niet naar natte roest te ruiken? Probeerde hij een herinnering uit zijn jeugd naar voren te halen. Zijn Jacinda en ik de enigen? Een snelle blik naar Teyrnon die met Nuala voor hem liep. Een gebalde rechterhand. Het opeenklemmen van zijn kaken. Ook zijn neef ervoer de onverwachte lust naar bloed, zag hij. Zijn broer Brian leek zo te zien nog volkomen ontspannen. Achter hem hoorde hij de diepere ademhaling van twee vrouwen, Darcy en Coral. Een toename van hun hartslag. Toen de man zich naar hen omdraaide, zag hij tot zijn schrik hun blikken met intentie op Nuala gericht. Natuurlijk, als bij hem al het verlangen naar bloed zo abrupt zo intens was; hoe intens moest het dan zijn voor hen? Zij jaagden nog tot voor kort op mensen voor hun bloed. Coral en Darcy hadden niet decennialang de tijd gehad om zich aan te passen en mensen als gelijkwaardig te beschouwen. Nuala was weer een mens. Geen Danann. Niet bovennatuurlijk. Een prooi! Als in een reflex zette Davin een stap naar voren. - Zichzelf gelijktijdig verrassend met de snelheid waarover hij zo te zien nog beschikte.- Zo een barrière vormend tussen de beide vrouwen en het vriendinnetje

van zijn neef. Teyrnon keek hem aan, zijn blik vragend. Davin schudde het hoofd. Tot ook Teyrnon de onrust van de beide vrouwen vernam. Snel een blik naar de anderen, rusteloosheid en agitatie. Al ging dit alles zo te zien nog altijd aan zijn Nuala voorbij. Corals blik ontmoette ondertussen die van Davin, ze schudde het hoofd als antwoord op de vraag in zijn ogen. Haar blik dwaalde naar Darcy, wiens ogen gefixeerd bleven op Nuala. Een versnelling in haar ademhaling. Het opeenpersen van haar lippen. Het was duidelijk dat de vrouw worstelde met haar oude instincten. Met de geur van bloed in haar neus staarde de kleindochter van Liam Sloan naar de enige mens in hun gezelschap. Cassidy had haar zonder blikken of blozen voor me gedood, bedacht ze zich. Ben je daarom niet met me teruggekeerd? Vervloekte mens. Waarom schreeuwt elke cel om mijn lichaam nog steeds naar jouw bloed! Ging het door haar heen. Ze kon wel gillen! Waarom kon ik niet met Cassidy mee? Waarom moest ik terugkeren en nogmaals lijden? Met Darcy in zijn ooghoeken, bleef Teyrnon staan.

“Wat is er?” wilde Nuala weten die zag dat ook de andere Sloans gestopt waren. Een druppeltje zweet rolde langs Teyrnons slaap omlaag; en dat bij een temperatuur van min vijf graden Celsius. De blik in zijn ogen was anders. Deels broeierig, deels... verdrietig? “Waarom?” begon ze... Nuala zweeg toen hij het hoofd schudde. Tot haar verwondering kwam Davin nog iets dichterbij hen staan. *Wat gebeurt er?* Ze keek naar Teyrnons hand die de hare nog iets stijver vasthield. *Waarom verstevigst hij zijn grip? En waarom kijkt iedereen zo naar elkaar en naar mij?*

In eerste instantie bleef het doodstil terwijl de getroffen Sloans probeerden te verwerken wat ze op dat moment ervoeren. Teyrnon voelde de vragende blik van zijn Nuala op zich gericht, maar kon hem niet beantwoorden. Hij had niet eens geweten dat hij honger had, totdat onverwachts de geur van bloed zijn neus binnendrong. En een reactie in hem veroorzaakte

waarop hij niet voorbereid was. Namelijk het besef dat aan zijn hand het antwoord op die honger liep.

“Gaan we bespreken wat er op dit moment gebeurt?” klonk er nauwelijks een vraag in Davins opmerking. *Waarom klinkt hij zo boos?* Weer keek ze naar Teyrnon, wiens strakke blik op Darcy was gericht. *Wat is er aan de hand? Jacinda en Riley kijken ook al zo gespannen.* Ze zag dat de mooie, gedistingeerde man heel kort zijn ogen op haar liet vallen. “Misschien is teruggaan naar het hotel niet het meest verstandige,” opperde Riley met een bepaalde ondertoon in zijn stem. *Waarom niet?* De man wisselde een blik met zijn eigen geliefde. Hij beet daarbij hard op de binnenkant van zijn wang. Bij hem was eveneens de heerlijke geur van bloed zijn neus binnengedrongen. Nog altijd ruikend naar gemalen noten en een vleugje kokos. Wat hem als in een aangeleerde reflex naar een potentieel en dichtstbijzijnd slachtoffer deed kijken. En hoewel dit absoluut niet zijn wens was; zijn blik viel op Nuala. Rook haar bloed niet naar witte truffels? De smaak zou kostelijk zijn. Tot zijn schrik betrapt Riley zichzelf erop dat hij naar de kloppende ader in haar hals keek. Inwendig vloekend, kneep hij enkele tellen zijn ogen dicht. Jacinda pakte zijn hand vast. Zonder woorden begrepen ze elkaar.

“Als er iets moet worden besproken, blijft iedereen wel erg stil?” merkte Brian op. “Wat is er met jullie?” wilde hij weten en keek daarbij zijn broer aan. Davins aandacht was echter nog altijd op zijn voormalige geliefde gericht. De bijzondere kleur van haar staalblauwe ogen gaf haar de mogelijkheid om als een gewoon, sterfelijk mens door het leven te gaan. In de jaren dat ze samen hadden gewoond, had ze nooit haar ogen naar hem geopend. Maar af en toe had hij er een glimp van opgevangen. De kleur had hem geen seconde doen twijfelen aan haar menselijkheid. Even vertrok zijn gezicht vanwege een scherpe pijn in zijn hart. Klaarblijkelijk zou hij die pijn van spijt en verlies

bij zich dragen tot ze werkelijk weer de zijne was. In die prachtige ogen zag hij echter nog altijd de echo van de paniek die ze zojuist had gevoeld. En zo te zien ergens nog steeds voelde.

“Misschien heb je gelijk,” stemde Davin toe en keek daarbij Riley aan. In zijn ooghoeken zag hij een subtiel knikje van zijn oude geliefde. Ook zij wilde niet terug naar het hotel. Iets wat Brian echter evenmin ontging. “Waarom kunnen we niet terug naar het hotel? Wil iemand van jullie me uitleggen waarom jullie zo geheimzinnig doen?” Brian keek hierbij weer naar zijn broer die echter zijn blik liet zakken. “Davin? Pap?” Dylan trok een moeilijk gezicht. “Het is wat gecompliceerd, denk ik,” zei hij en veegde met zijn hand over zijn mond. “Jacinda?” noemde Brian haar naam. Dat zijn mooie zuster met een uitstraling van droefenis naar haar zoon en zijn vriendinnetje keek, bracht een knoop in zijn buik. “Misschien zijn we te snel weggegaan?” opperde ze voorzichtig. Jacinda was zich maar al te bewust van de momenteel levensgevaarlijke spanning die er heerste.

Levensgevaarlijk voor het beeldschone, maar ook kostelijke vriendinnetje van haar zoon. Ze voelde het niet alleen bij Darcy, Coral en Riley, maar ook bij haarzelf. De geur van bloed was zo indringend, dat ze nauwelijks nog adem durfde te halen.

“Uit het doolhof?” wilde Brian van haar weten.

“Ja... Ik denk...” Jacinda beet op haar lip. Haar ogen ontmoetten die van haar vader. “Dat we te weinig vragen aan Brigitte hebben gesteld.” Hoewel ze niet wilde, gleden haar ogen weer naar Nuala. “Wat voor vragen?” vroeg Brian die haar blik volgde.

“Over wie we nu zijn... Ruik jij dan niets?” besloot ze vervolgens te vragen. “Ruiken... Waarom?... Oké... Je bedoelt het bloed van die nerts die zo’n honderd meter naar links ligt?... Ik heb mijn jagersgaven mogen behouden,” legde hij uit bij het zien van de verwondering op de gelaten van zijn familieleden.

“Waarom vraag je dat?”

“Wat ruik je precies... Beschrijf het aan ons,” vroeg ze.

“Verhit ijzer... Of roest... Een rottingslucht... iets zoets en bitter tegelijk... Hoezo?”

“Omdat... Om eerlijk te zijn...” Jacinda’s ogen waren nu gefixeerd op Nuala. Lichtelijk opgelaten daar ineens alle ogen op haar gericht leken te zijn, trok de jonge vrouw haar mondhoeken op. “Ik ruik niets hoor,” zei ze snel.

“Nee, lieverd,” lachte Teyrnon naar haar. “Dat bedoelt ze niet.”

“Wat dan wel?” stelde Brian de vraag. De knappe man haalde iets dieper adem. Hij leek net zo zeer te aarzelen om te verwoorden wat hij voelde, als de anderen. Het was alsof het hardop zeggen het vermoeden dat ze allen hadden, bewaarheid werd. Ze waren niet veranderd. Erger, de lust naar bloed was sterker, dwingender dan ze sinds lange tijd hadden ervaren.

“Teyrnon?” noemde Nuala voorzichtig zijn naam. Hij keek haar aan en legde enkele tellen zijn hand op haar wang. Toch zei hij nog niets. “We ruiken niet slechts het bloed van de nerts,” besloot Dylan te vertellen. “We hongeren ernaar.”

Brians aantrekkelijk gelaat betrok. Terstond keek hij naar Nuala, wiens lichaam zichtbaar schokte. Voor hen allen was te horen hoe haar hart letterlijk een slag miste. Hij zag een reactie hierop bij de anderen in het samenknijpen van hun pupillen. Moest hij ingrijpen? Een blik naar haar hand in die van Teyrnon. Moest hij de jonge vrouw nu losrukken en met haar vluchten?

Inmiddels voelde de jonge vrouw een verstijving van elke spier in haar lichaam. Zozeer zelfs dat Nuala moeite kreeg haar ademhaling rustig te houden. *De Sloans hongeren naar bloed? Mijn bloed? Wat? Ik begrijp het niet. De bloedvloek zou toch voorbij zijn?* Ze merkte niet eens dat ze afstand probeerde te nemen tot ze niet verder kon. Teyrnon keek haar aan, naar haar hand in de zijne. Loslaten was wat hem betrof geen optie. Met zijn blik strak op haar gericht zette hij abrupt een flinke stap dichterbij zodat hij weer vlak voor haar stond.

"Ik houd van je," fluisterde hij. "Oké?" Een klein knikje, al kon ze niet voorkomen dat haar lippen trilden. *Houden ze allemaal nog genoeg van me om me niet te willen doden voor mijn bloed?* Het laatste wat de jonge vrouw had verwacht was dat ze zichzelf deze vraag zou stellen.

"Brian... Maak je geen zorgen," zei Dylan die eenzelfde onrust in zijn zoon herkende. "Weet je het zeker?" wilde Brian weten. Hij was nog altijd bereid om met Nuala weg te vluchten.

"Ja... Wat mijzelf betreft." Een kort knikje van zijn broer en zuster.

De anderen leken echter in zichzelf gekeerd. Iets wat Davin evenmin ontging. "Riley?" sprak hij de man dringend toe.

"Ja... Het gaat wel." Niettemin lukte het hem niet om Nuala aan te kijken. "En jullie?" vroeg Brian Coral en Darcy beurtelings aankijkend. Nuala volgde zijn blik naar de twee vrouwen. *Zij hebben nog onlangs gejaagd op mensen. En Riley nog deze eeuw. Hij ontwijkt mijn blik. Wil hij toch mijn bloed?* Nuala keek weer naar de vrouw met haar donkere lokken.

"Ik moet toegeven dat ik het moeilijk vind," klonk de stem van de knappe brunette echter volkomen kalm. "De geur van bloed is..." Ze schudde het hoofd. "Je hoeft me niet te vrezen," richtte ze zich rechtstreeks tot Nuala. De negentienjarige probeerde te reageren door haar mondhoeken te laten krullen, maar dat lukte niet. Met haar kaken opeengeklemd, onderging Darcy de ongewenste aandacht die ze opeens van de andere Sloans kreeg. "Ik ben geen barbaar," sprak ze wrevelig. "Ik heb nog nooit dierlijk bloed gedronken." Ze hoorde hoe de anderen spontaan hun adem inhielden na haar opmerking. "Wat?" "Het drinken van dierlijk bloed zou niet zo zeer een probleem zijn, oudtante," verduidelijkte Coral rustig.

"Oh... Nou... Ik vraag me af waarom ik überhaupt nog honger naar bloed." Aan het einde van haar zin richtte de vrouw haar blik op Nuala. Wiens hart inmiddels in haar maag bonkte.

"Weet jij waarom?" klonk de vraag als een beschuldiging. De verwachte schrik bij de jonge vrouw volgde. "Ik eh," stamelde ze. "Waarom geef je geen antwoord?" drong Darcy aan, waarbij ze een onverwachte stap naar voren zette. Een onmiddellijke respons bij zowel Teyrnon, Davin, Dylan en Brian veroorzakende. "Rustig maar... Ik eet het kind niet op, hoor," sprak ze met een hoon in haar stem en maakte een klein neerbuigend geluidje. "Natuurlijk niet," reageerde Davin met een gesloten glimlach. "Maar geen van ons had dit..." hij aarzelde even terwijl hij naar Nuala keek - Ze durfde nog nauwelijks iemand aan te kijken. - "... Aspect van ons oude bestaan verwacht... Ik weet niet of dit onderdeel is van een plan van de Danann... Of dat er iets fout is gegaan... In elk geval kunnen we beter geen risico nemen..." *Bedoelt hij mij met risico nemen? Loop ik risico?* Onverwachts rilde Nuala. "Heb je het koud?" reageerde Teyrnon onmiddellijk op de beweging. Ze keek hem aan. "Ja." Al had ze eerder het idee dat haar lichaam een uiting aan het onbehagen gaf dat ze ineens voelde.

"Misschien kunnen we dit beter op een andere plek bespreken," stelde hij dringend voor. Om zijn geliefde toch al iets te warmen, sloeg hij zijn armen om haar ranke lichaam. Zo dicht tegen haar aan te staan, maakte de knappe man nog meer bewust van de snelheid waarmee haar hart tegen haar borst bonkte. Evenals de subtiele trilling in haar ademhaling. Hij boog zijn gezicht naar haar oor. "Je hoeft niet bang te zijn. Ik ben bij je... Houd mijn arm maar vast," stelde hij voor in de hoop dat haar dat wat troost en zekerheid zou geven. Nuala liet zijn hand los zodat ze inderdaad met beide handen zijn arm kon vasthouden.

Darcy Sloan perste zo hard als ze kon haar lippen op elkaar. In de ruim negentienhonderd jaar van haar leven was de boosheid en verdriet om wie ze was nog niet zo heftig geweest. Zij was eens het geboren onschuld tot de vloek haar in 128 na Christus transformeerde naar een bloedlustig monster. En de

persoon die de oplossing zou zijn voor alles behield haar onschuld. Maar zij was wederom het monster!? "Nee," beantwoordde ze ineens hardop haar eigen vraag. Vragende blikken haar kant op.

"Nee," herhaalde ze. "Dit kan niet... Dit accepteer ik niet."

"Ik vrees dat we geen keuze hebben, oudtante."

"En dus laten we het er maar gewoon bij?" reageerde Darcy verontwaardigd op haar nicht, die haar slechts een treurig gesloten glimlach als antwoord kon geven. "Dit... Dit is niet wat ons is beloofd. Niemand van ons had verwacht nog langer deze bloedlust te voelen. We zijn belogen. Nuala," richtte ze zich rechtstreeks tot de jonge vrouw. "Jij weet wat er met ons is gebeurd... Jij bent toch het antwoord? Jij bent toch de verlossing van onze vloek?" Gelijktijdig vlamde de woede die ze voelde uit haar ogen. "Darcy," probeerde Dylan de vrouw die sinds 102 NC leefde te kalmeren. Ze keek hem aan; haar uitstraling iets minder vinnig. "We zouden nu toch gewoon simpele en eenvoudige mensen zijn?" sprak ze beteuterd verder. Met een bedroefdheid in haar mooie, grote ogen keek ze de attractieve man met zijn springerige blonde lokken aan. Haar ogen deden hem denken aan violetblauwe tanzaniet en zee topaas met een als apatiet gekleurde buitenrand. Hij zou erin kunnen verdrinken. "Dat zou zij toch zijn?" fluisterde ze ondertussen verder.

Nuala opende haar mond om antwoord te geven, maar vond geen geluid. Ze haalde iets dieper adem. "Ik dacht... Ik weet het niet," begon ze en schudde het hoofd. *Alles is zo vervaagd. Ik weet het niet meer. Ik weet alleen dat ik het niet begrijp. Ik moest incarneren om de vloek te verbreken. Waarom hongerden ze dan nog steeds naar bloed? Mijn bloed!* Een hand op haar arm deed haar naar links kijken. Een berustende glimlach van Coral beantwoordde haar. "Je hoeft niets uit te leggen, Nuala," sprak de knappe vrouw vriendelijk. Ze had gelijk al gezien dat de negentienjarige volkomen overdonderd was door

de reacties van de veel oudere mensen om haar heen.

“Oudtante, ik denk niet dat Nuala het antwoord weet. Maar laten we bij de feiten blijven... Ja... Ook ik ben overrompeld door de lust naar bloed... Maar we weten allemaal dat er voorwaarden werden gesteld aan onze terugkeer... Ik denk dat onze hoop en verwachtingen te hooggespannen zijn geweest... Immers...

Vrouw Brigitte zei op jouw vraag Dylan of we mensen zouden zijn... ‘Iets in de trant van’... De vaagheid van dat antwoord is eigenlijk het echte antwoord. Namelijk nee. We kunnen nooit volledig mens zijn, gezien het Anann DNA in onze cellen... En vanwege ons dodelijk verleden missen we de puurheid om Danann te mogen zijn... We zijn nog steeds de meest dodelijke jagers op aarde... Met een uitzondering op onze vroegere staat... Namelijk dat we zullen verouderen en dus uiteindelijk mogen sterven. En dat we niet langer afhankelijk zijn van bloed om in onze energiebehoefte te voldoen... Dankzij Nuala hebben we eindelijk een keuze... We hoeven geen bloed meer te drinken. En nu stel ik voor dat we deze akelige plek verlaten, voordat dat arme kind nog bevriest.” De strengheid bleef nog even in haar gelaatsuitdrukking terwijl ze de anderen een moment de kans gaf om haar woorden te verwerken.

“Wow, ik denk dat je eindelijk je gelijke hebt gevonden, zoon,” grapte Dylan ineens. Hij richtte zijn blik op de rotswand in de verte en begon te rennen. Binnen enkele tellen veranderde dit rennen echter in een sprint die hem als in een flits uit het zicht deed verdwijnen. “Wel, zo te zien behoort dat toch nog steeds tot onze mogelijkheden,” merkte Brian met een spot in zijn stem op en vloog prompt zijn vader achterna.

“Kom,” sprak Teyrnon zacht tot Nuala.

“Weet je het zeker?”

“Ja.” En hij tilde haar van de grond. Nog maar net had ze haar armen om zijn hals geslagen, of de omgeving gleed in een waas

aan haar voorbij. Een sensatie waaraan ze nooit werkelijk zou wennen, bedacht ze zich. Het liefst kneep ze haar ogen dicht.

Achter hem zag ze de rest van de Sloans rennen. *Wat betekent dit?* Kon ze niet helpen zich af te vragen. *Ze hongeren nog steeds naar bloed en hebben ook nog steeds hun bovennatuurlijke krachten. Is er überhaupt iets veranderd? Of was alles een illusie?* Opeens stopte Teyrnon. Voorzichtig zette de man haar voor zich neer. Ze stonden allen al voor de wand.

"Nou, dat scheelt minstens een uur," probeerde Brian wat lucht in de situatie te brengen. Zijn opmerking werd echter met een hoofdschudden en ongenoegen beantwoord.

"Ik ga wel als eerste," liet Davin weten. Een blik omhoog langs de donkergrijze met zwarte vlammen rotswand. Het gesteente zag eruit alsof het met een enorme bijl was uitgehakt.

De man legde zijn blote hand op de eerste scherpe uitsteeksel, trok zich iets op en liet zich weer zakken. Hij keek naar de binnenkant van zijn vingers die geen afdruk van het gesteente lieten zien. "Oké dan," zei hij en klom vervolgens razendsnel naar boven. "Tot zover dan het menselijker zijn," mompelde Dylan en volgde prompt zijn zoon.

"Goed vasthouden," gebod Teyrnon Nuala. Ze klemde haar benen om zijn middel en haar armen om zijn hals.

"God, sta me bij," fluisterde ze. In een snelheid die Nuala met moeite kon behappen, beklom de knappe man eveneens de rotswand door van uitsteeksel naar opening te springen. Te bang om echt te kijken, gluurde ze langs spleetjes naar de klimmers onder hen. "Gaat het?" riep Brian naar haar.

"Eerlijk?" deed ze een poging te lachen om haar eigen angst. "We zijn er bijna," liet Teyrnon haar weten.

Het volgende moment stond iedereen aan de rand van de kloof waarin de verborgen, ondergrondse doolhof van Logan Sloan lag. *Of de rustplaats van Nolan Sloan.* Ze keek naar de rotsbodem onder haar eigen voeten. Blij er daadwerkelijk weer

op te staan. Iets verderop stonden de drie motoren en de zwaargehavende jeep op hen te wachten. Een bijna surreëel beeld; Alsof de tijd hier was stil blijven staan.

"Ik stel voor dat we vanaf hier naar het vliegveld gaan... En vandaar terugvliegen naar Crow Wood," liet Davin weten.

"Dat is een goed idee... We hebben allemaal tijd nodig om opnieuw te ontdekken wie we zijn," stemde Riley toe. Al was de waarheid eerder dat geen van hen op dit moment met gewone mensen geconfronteerd wilde worden. Van Nuala hielden ze.

Maar hoe reageerde ze als ze onverwachts geconfronteerd werden met een ander, mogelijk bloedend mens?

"We zijn met negen man, dat is te veel voor in de jeep," zei Brian.

"Nuala, jij gaat in de jeep," liet Jacinda haar en gelijktijdig de anderen weten. "Zij is het meest kwetsbaar," voegde ze er alsnog aan toe. "Uiteraard," reageerde Davin enigszins verwonderd over zijn zusters behoefte om het uit te moeten leggen.

"Ik rijd met haar mee," deelde Teyrnon mee. In geen geval liet hij zijn geliefde alleen met zijn naar bloed hunkerende verwanten.

En zeker niet met de drie die tot nog voor kort op mensen

hadden gejaagd. "Kom maar," sprak hij vriendelijk tot de jonge vrouw en opende de achterste portier voor haar. Nuala aarzelde

echter, iets wat hem niet ontging. "Je hoeft niet bang te zijn,"

sprak hij vriendelijk. Nuala gaf hem een blik. "Weet je het zeker?"

"Ja."

"Oké... Maar jij eerst." De knappe man glimlachte kort en stapte

voor haar aan naar binnen. *Oké dan. Ik stap in een kleine,*

afgesloten ruimte met mensen die wederom naar mijn bloed

hongerden. Verstandige keuze, bespote ze zichzelf. Ze blies wat

overtollig lucht uit en stapte eveneens naar binnen. Bijna gelijk

sloot Dylan de portier, iets waarvan ze toch even schrok.

Eenmaal naast Teyrnon nam ze zijn arm vast en trok ze

haar benen op. Prompt strekte hij zijn arm zodat hij zijn vingers

om haar enkels kon vouwen. Zelf eveneens bewust van haar

toegenomen hartslag, vermeed Nuala het om de anderen aan te kijken. *Ik vertrouw Teyrnon, ik vertrouw Teyrnon*, begon ze een soort mantra in een poging in controle over haar gevoelens te komen.

“Davin, Brian, wij nemen ieder een motor... Er kunnen zes personen in de Jeep... Is gelijk dat probleem ook weer opgelost.”

“Is goed, pa,” zei Brian en zette zijn helm op.

“We rijden achter jullie aan,” sprak Davin tot Riley, die al achter het stuur plaats nam.

“Wat doen we met onze spullen?” hielp Jacinda de anderen herinneren.

“Ik bel over enkel uren de hoteleigenaar,” liet Davin weten. “Wat mij betreft mag alles naar het goede doel. In het vliegtuig bestel ik wel wat we nodig hebben in Groot-Brittannië.”

Het laatste half uur was het stil in de Jeep. De banken in het midden waren omgedraaid zodat Coral en Darcy tegenover Nuala en Teyrnon zaten. Allen leken ze in zichzelf gekeerd, behalve Riley en Jacinda, gefocust als zij waren op de ruige omgeving waarin ze reden.

Het is nog niet voorbij. God, ik dacht dat het voorbij zou zijn. Maar dat is het niet. Ze keek omlaag naar haar hand, of beter gezegd naar Teyrnons hand die de hare volledig omsloot. De knappe man hield haar nog altijd zijdelings tegen zich aangedrukt. Hoe gaat het nu verder? Ze hebben nog steeds de bloedvloek... Ze willen nog steeds bloed... Mijn bloed... Waarom heb ik het idee dat er iets fout is gegaan? Dat Brigitte iets voor mij en de anderen verborgen heeft gehouden. Is mijn rol dan nog niet uitgespeeld? En hoe vervul ik die nu dan? Logan is er niet meer... En hij was toch de eerste en ik de laatste... De laatste wat? Geboren Sloan? Of? Nee. Dat kan niet. Dan had Brigitte toch wel iets gezegd? Als het niet aan mij is... Ik ben telkens geïncarneerd om hun te

helpen. Maar als ik nu niet de verlossing heb gebracht. Hoe breng ik die dan wel? Al ben ik niet de laatstgeborene... Ik ben de laatste die zou transformeren. God, ik weet niet hoe ik hen verder kan helpen. Jemig, ik weet niet hoe ik mezelf kan helpen. Wat doe ik nu? Wat doe ik met mijn leven? Met mijn opleiding? De Sloans willen straks terug naar huis. Terug naar Eugene. En dat is geen optie voor mij. Ik heb die bruggen achter me verbrand. Ik weet niet eens of ik in Shorne verder kan. Wat gebeurt er nu met de Snow villa, nu Owen niet meer leeft. En Navarra? Mijn God, de politie zal inmiddels zijn lichaam hebben gevonden. Wat moet ik doen? De jonge vrouw voelde haar hart breken. "Het spijt me," mompelde Nuala ineens de woorden zonder dat ze daadwerkelijk de bedoeling had gehad om ze te uiten. "Voor wat?" reageerde Teyrnon onmiddellijk op een zachte toon. Een vluchtige blik naar de anderen waarop ze hem aankeek. *Mijn keuzes.* "Voor de bloedlust die je nog altijd voelt... Die jullie allen nog voelen," sprak ze het laatste iets duidelijker uit. Jacinda draaide zich op haar stoel. "Dat hoeft jou niet te spijten," liet ze weten. "Geen van ons wist wat de uitkomst zou zijn van onze reis naar dit land. Noch van onze zoektocht naar Logan... Wat Coral net al zei... We hebben eindelijk een keuze... Een echte." "Zie je nog steeds onze aura's?" stelde Riley onverwachts de vraag en wisselde even een blik met de jonge vrouw via zijn achteruitkijkspiegel. Ze schudde het hoofd. "Ik wilde mezelf weer zijn... Zonder ingewikkelde gaven," voegde ze eraan toe. "Ben je jouzelf weer?" wilde Darcy weten. Er klonk geen ondertoon in haar stem, toch voelde Nuala zichzelf zenuwachtig worden. *Kalmeer je. Ze stelt gewoon een vraag.* "Ik weet het niet," besloot ze eerlijk te zijn. "Mijn aderen zijn weer blauw," vertelde ze naar de aderen in haar pols kijkend. "Er stroomt dus weer gewoon bloed doorheen... Maar de celdeling in mijn telomeer is vertraagd volgens Brigitte... Zodat de veroudering van mijn lichaam gelijkloopt met die van jullie."

“En de klier bij je hart... die de kristalvloeistof produceert?” vroeg Darcy verder. Zowel Teyrnnon en Coral keken de roodharige met een bevreemding in hun gelaatsuitdrukking aan. Toch zeiden ze nog niets, al volgde wel een korte onderlinge blik.

“Stil... Slappend, denk ik,” vertelde Nuala ondertussen.

“We zijn er,” liet Riley de anderen weten.

In de Falcon 2000EX die Riley enkele dagen geleden vanuit Schotland had gecharterd, vloog het gezelschap naar het vliegveld terug waar ze de privéjet hadden gehuurd. Daar bestelde Davin een zwarte Lexus minivan die hen naar Crow Wood bracht.

Uitgeput van de lange reis die inmiddels al een halve dag duurde, leunde Nuala met gesloten ogen tegen Teyrnons schouder. De geur van haar krullen stimuleerde de knappe man echter meer dan hij op dat moment wilde. Het deed hem herinneren aan de verrukkelijke smaak van haar bloed en meer... Meer nog wilde hij die intense verbondenheid weer voelen. Een verbondenheid die hij ook voelde als hij haar penetreerde, bedacht hij zich. De gewaarwording van zijn eigen gedachten, deed hem dieper uitademen. De knappe man wendde zijn gezicht af om naar buiten te kijken. In de hoop hierdoor afgeleid te worden van zijn groeiende lusten. Immers ze waren niet alleen. Een reactie in zijn lendenen, hoewel ongezien onder zijn jas, was op z'n minst ongepast. Ik wil haar, dacht hij. Zodra we alleen zijn... Hij sloot zijn ogen om haar alvast in zijn fantasie te kunnen liefkozen. Tot ineens het beeld in zijn hoofd verscheen een druppel bloed bij haar keel weg te likken! Met een schok opende hij zijn ogen. Godallemachtig, ging het geschrokken door hem heen. Ik mag niet naar Nuala's bloed hongeren. “Waarom kijk je zo naar haar?” wilde Coral ineens weten van haar oudtante die ze al een tijdje naar de negentienjarige zag

kijken. Een fronsen van haar wenkbrauwen die drie tinten donkerder waren dan de kleur van haar lange lokken.

"Doe ik dat... Oh... Ja, misschien wel... Ik weet het niet... Het is lang geleden sinds ik zo jong was."

"Hoe oud was je toen je transformeerde?" wilde Dylan, geïnteresseerd in de vrouw weten.

"Zevenentwintig... Dat was in het jaar 128 na Christus..."

"Wauw," uitte Dylan spontaan zijn verwondering. "Dat is..."

"Oud," vulde ze voor hem aan.

"Nee," ontkende hij gauw. "Je lijkt niet ouder dan een jaar of vierentwintig." Even krulde haar mondhoeken op.

"Misschien mag ik straks wat van jouw nanotechnologie gebruik maken om daar nog een paar jaar vanaf te halen?"

"Je wilt er jonger uitzien?" vroeg Coral. Zelf maakte ze momenteel gebruik van nanotechnologie om er acht jaar ouder uit te zien dan de vierentwintig die ze was tijdens haar transitie.

"Misschien... Ik begin een nieuw leven... Wat nieuwe diploma's zal daarbij handig zijn... Jullie beginnen straks allemaal aan jullie tweede studie jaar?"

"Als we teruggaan naar Oregon," merkte Teyrnon gelaten op.

"Oh... Dat hebben jullie nog niet besloten?" klonk Darcy verbaasd. Teyrnon wisselde even een blik met zijn moeder, die kort naar hem glimlachte. "Voorlopig wel," zei ze. "Nuala heeft voor Oregon gekozen." Darcy's blik vernauwde zich.

"Nuala? Zij bepaalt waar jullie wonen?" Ze keek van Jacinda naar Dylan en eindigde bij Riley. Een knappe man met kort, donkerbruin haar, nauwkeurig gekapt. Hij had een rechthoekig gezicht en een hoog voorhoofd. Ze zou kunnen verdrinken in die diepliggende ogen van hem onder die zware wenkbrauwen. Al vroeg ze zich vooral af hoe die scherp getekende lippen op haar eigen zouden aanvoelen. Jammer dat hij al van die blondine hield. "En jij, Riley... Waar begint jouw nieuw leven? Nog steeds als een man van midden dertig?" grapte ze. Heel

rustig haalde hij adem. "Ik ben waar Jacinda mij wil hebben," antwoordde hij gedecideerd met zijn donkere stem.

"Misschien kun je weer les gaan geven?" merkte Brian op.

"Misschien."

"We zijn er," vertelde Davin waarop hij zelf al uitstapte.

Voorzichtig stootte Teyrnon de slapende jonge vrouw naast zich aan. "Nuala, liefje, we zijn er."

Ze gaapte. "Oké... Jeetje." Ze rekte zich. "Ik ben brak," kreunde ze. De knappe man tilde haar uit de minivan en zette haar naast zich op de grond. "Nog even volhouden," liet hij weten en gaf een klein knipoogje.

Ongezien liet Darcy een scheef oog op de jonge vrouw vallen. De manier waarop Teyrnon zich om haar bekommerde was walgelijk, vond ze. Nee, niet walgelijk. Onjuist. Om haar moest hij zich zo bekommeren. Deze prachtige man die haar zo aan Nolan deed denken, moest haar minnaar zijn. Niet de geliefde van dat domme kind. Ze keek verder naar de andere, zeer aantrekkelijke Sloan mannen. Allen moesten ze haar beminnen.

"Het was een lange, vermoeiende dag... We rusten uit en bespreken morgen hoe we verder gaan," deelde Dylan aan zijn familieleden mee. Nuala zag hoe de anderen stilzwijgend toestemden. Zelfs de zeer autoritaire en veel oudere aristocraat Riley was klaarblijkelijk te vermoeid om zich te laten gelden. De jonge vrouw wierp een ongeziene blik op Darcy. Nu de oudste onder hen. Ze had een bijna nog onschuldiger uitstraling dan Nuala zelf met haar iele verschijning. Toch had zij ervoor gekozen om op haar te jagen. *Nee, niet meer aan denken*, vermaande de jonge vrouw zichzelf. *Dat was voorheen. Ze heeft net als de anderen een nieuwe kans gekregen.* Omdat ze voelde dat de mooie roodharige naar haar keek, trok ze vlug haar mondhoeken op zodat zich kort een glimlach op haar gezicht vormde. De druk van Teyrnons hand op haar rug deed haar naar

hem opkijken. Zonder iets te zeggen, volgde ze hem dwars door het huis naar boven. Regelrecht naar de slaapkamer die ze de vorige keer met hem had gedeeld. Al had ze hier destijds voornamelijk alleen gelegen tijdens haar transitie. *Geen van hen heeft iets gegeten sinds we het hotel hebben verlaten. Ik evenmin. Niet dat ik honger heb; maar moet ik Teyrnon ernaar vragen?* Ze wilde net iets zeggen, toen buiten het getoeter van een bestelwagen klonk. Nog geen tel later stond Teyrnon bij het raam.

“Ik heb een aantal bestellingen bij me van Silk Fashion,” noemde de Brit met een sterk plaatselijk accent de naam van een duur kleding/warenhuis.

“Ja,” reageerde Davin op zijn gebruikelijke strenge manier. “Ik zal mijn broer even roepen om te assisteren.” Het volgende moment klonk Brians naam in het verder stille bos.

“Je riep mij? Ah... onze nieuwe spullen,” deed de man zich onwetend voor. “Ik help wel even met dragen.”

Zich beiden inhoudend qua snelheid en hoeveelheid dozen die de bovennatuurlijk krachtige mannen konden dragen, hielpen ze de leverancier met het legen van zijn bestelwagen.

“Goed, bedankt,” zei Davin toen ze klaar waren. “Goede reis terug.”

“U ook bedankt,” riep de man terug. Hij stapte in zijn wagen en reed weg. Zodra Davin zijn villa binnenging, zag hij zijn familieleden reeds om de stapel dozen verzameld.

“Je naam staat op de dozen die van jou zijn,” vertelde hij.

“Wat heb je besteld?” wilde Coral van hem weten.

“Nachtkleding, ondergoed en wat kleding voor de komende dagen... En verzorgingsproducten... Ik heb onze leeftijden aan de styliste doorgegeven,” voegde hij eraan toe.

“Werkelijk?” sprak Brian met opgetrokken wenkbrauwen. Davin gaf hem kort een blik, waarop Brian kort grijnsde.

Met ieder twee dozen trokken ze zich naar hun slaapkamer terug. De negentienjarige zag dat Jacinda en Riley weer een kamer deelden. Gelukkig hebben ze elkaar, dacht ze bij zichzelf. Echter ondanks hun diepe gevoelens waren Davin en Coral zo te zien nog niet zover. Hun kamers spiegelde. Net als die van Darcy en Dylan. Nog net zag Nuala de blonde man met zijn jongensachtige voorkomen naar de mooie roodharige kijken. Alvorens hij met een blos op de wangen in zijn kamer verdween.

Teyrnon had de vier dozen die voor hen waren naar hun slaapkamer gedragen en ze op de grond gezet. Met weinig moeite scheurde hij de deksels dwars door het plakband heen open. "Ben je niet nieuwsgierig naar wat de styliste voor je heeft uitgekozen?" wilde Teyrnon weten die zijn jonge vriendin wat onwennig naar haar dozen zag kijken.

"Jawel," zei ze snel. "Het voelt alleen wat raar."

"Wat vind je raar?"

"De vanzelfsprekendheid van dit alles... Davin die kleding en dergelijks voor me bestelt bij een duur warenhuis... Alsof, alsof het de normaalste zaak van de wereld is."

"Maar dat is het ook," sprak de man toegeeflijk. "Wij Sloans zorgen voor elkaar... Dat weet je toch?" Een kort knikje, gevolgd door een bevestigend geluidje. De jonge vrouw knielde voor de eerste doos neer. "Kleding," zei ze.

"Ik help je." Teyrnon opende de kastdeuren en knielde daarna bij haar neer. Zo te zien had de styliste een dunne, vuurvaste baksteenrode tot halverwege de dij reikende trui met abstracte prints voor haar uitgekozen. Dit met een bijpassende dunne legging en donkerrode hoge suède laarzen. Een shirt met lange mouw in de kleur van perzik en papaja met een zijden kraagje, met daarbij een lichtzeegroene broek met smalle pijpen en een kokerrok in dezelfde lichtzeegroene kleur. Erbij kon ze mocassin gekleurde pumps of korte laarsjes dragen. Het derde setje aan kleding bestond uit een designer spijkerbroek en een

vermiljoenrode blouse. De styliste had voor vermiljoenrode veterschoenen met een korte hak gekozen die ze erbij kon dragen. "Hoelang blijven we hier eigenlijk?" wilde ze ineens weten bij het zien van nog drie kledingsets met bijpassende schoenen. "Enkele dagen tot een week," vertelde hij. Omdat ze toch nog even tijd nodig leek te hebben om alles te bekijken, stond hij op om de inhoud van zijn eigen dozen op te bergen. "Tot we weten waartoe we nu in staat zijn," sprak hij verder. "Ben je blij met je nieuwe kleren?"

"Ja hoor," sloeg haar stem over terwijl ze antwoord gaf. Teyrnon grijnsde spontaan. "Weet je het zeker?" grapte hij.

"Het is een beetje... Ik vind het wel mooi... Maar... misschien over tien jaar?" De man lachte naar haar waarbij zijn ogen ondeugend twinkelden. "Het kan nog wel even duren voordat je tien jaar ouder bent." Met zijn eigen kleding en overige spullen inmiddels opgeborgen, hielp hij Nuala verder met het indelen van haar kast en lades.

"We hebben nog geen kans gehad om met elkaar te praten," begon Riley onderwijl hij zijn nieuwe donkerblauwe en antracietgrijze kostuums in de kledingkast hing.

"Nee," stemde Jacinda toe. "Heb je nog altijd honger?" vroeg ze met gedempte stem. Hij schudde het hoofd. "Op dit moment niet... Geen bloed," verduidelijkte hij.

"Nee... Geen bloed... Denk je dat jij je in kunt houden tegenover Nuala?" Een verwondering gleed over het gelaat van de gedistingeerde man. "Vanwaar je bezorgdheid?"

"Omdat... Het voelt net als tijdens die eerste maanden na mijn transitie... Die drang... Dat gevoel van..."

"Nooit meer verzadigd kunnen zijn?" vulde hij voor haar aan.

"Ja... Ik heb ruim twee eeuwen niet meer gejaagd voor bloed... Maar tot gisterochtend heb ik het gedronken... Tijdens mijn visioen... Mijn moeder was er... Ze vertelde me om Danann te kunnen worden, mag ik nooit meer menselijk bloed drinken..."

God, ik wist niet dat het me zo zwaar zou vallen." Riley sloeg zijn armen om haar heen. "Ik weet het... Ik weet wat je bedoelt... Maar we hebben een keuze gemaakt." Jacinda keek hem aan. "Ja... Om als mens een leven met jou op te bouwen."

"Dat kunnen we nu ook."

"Kunnen we dat echt?" klonk de twijfel die ze voelde in haar stem. Hij knikte. "Hoe gaat het met de wond in jouw buik?" herinnerde hij zich spontaan aan het feit dat zijn geliefde gewond was geraakt.

"Goed, denk ik..." De vrouw trok de zachtgele dunne trui uit. In haar eveneens zachtgele bh en crème gekleurde pantalon ging ze voor hem staan. "Niets te zien, toch?" vroeg ze. Met haar hand voelde ze over de plek waar de wond had gezeten. Riley knielde voor haar neer om met zijn krachtige handen haar taille vast te pakken. "Niets... Gelukkig," klonk de dankbaarheid die de man oprecht voelde in zijn stem door. Het volgende moment kuste hij haar buik. "Riley," fluisterde ze.

"Sst... Ik weet wel wat jij wilt," klonk zijn stem ineens een stuk heser en trok haar broek uit. "Ik dacht dat je wilde praten?"

"Later..."

Met gemengde gevoelens bekeek Darcy de kleurkeuze van de styliste voor haar nieuwe, klassiek romantische kledinglijn. Zijde, kant en franjes, dacht ze bij zichzelf. "Hm. Cyaan en turkoois... Gewaagd... Reseda, citroengeel en kaki... Met lavendel, distel en tarwe... Ik ben benieuwd wat hij ervan zal vinden als hij me morgen weer ziet," gniffelde ze. Hij zal niet weten wat hem overkomt als ik mijn zinnen op hem zet, dacht ze verder. Ze opende haar balkondeuren en stapte naar buiten. "Hallo," begroette een bekende stem haar.

"Brian... Nog niet moe?"

"Jij evenmin zie ik?"

"Jawel... Maar te onrustig, denk ik... Er is zoveel gebeurd... En ook niet... Ik mis mijn zuster," bekende ze ineens. Even gleed een

uiting van schuld over zijn aantrekkelijk gelaat. "Vergeef me... Ik heb er niet genoeg bij stilgestaan dat jij jouw familie hebt verloren."

"Ik heb een nieuwe... denk ik?"

"Ja... Wat mijzelf betreft zeker." De vrouw gaf hem een blik.

"Alleen jij?" En hoe nauw beschouw jij onze familieband? Dacht ze ondertussen.

"Zo bedoel ik het zeker niet... Ik denk echter dat mijn vader jou liever niet als familie beschouwd." Darcy grijnsde haar tanden bloot. Jouw vader, dacht ze. Hm. Ja. Hem heb ik zeker al om mijn kleine vinger gewikkeld. "Ik ben 1494 jaar ouder dan hem... Zelfs de kerk beschouwt ons niet als familie."

"Je hebt wellicht gelijk," sprak hij met een lach. "Ik wens je een goede nacht toe, Darcy... Welkom bij mijn familie." Na die woorden trok de man met de blonde naar krullen neigende lokken zich terug. In stilte bleef Darcy op haar balkon achter. Waarom moest zij deze eerste verschrikkelijke nacht alleen zijn?

Een korte aarzeling waarop Davin toch op de deur van Corals slaapkamer klopte. Het duurde niettemin langer dan hij had verwacht en gehoopt eer ze de deur voor hem opende. Gehuld in een badjas en met een handdoek in haar hand waarmee ze haar donkerbruine lokken droogdepte, keek de knappe vrouw naar hem op. "Vergeving... Stoor ik?" vroeg hij. "Nee, ik verwachtte je al," antwoordde ze kalm. Toch kon hij een versnelling in haar hartslag horen. Zich gelijktijdig realiserend dat zijn eigen hart hem eveneens verraadde. Met een handgebaar vertelde ze hem plaats te nemen op de licht beige, stoffen sofa. Zelf nam ze eveneens plaats.

"Heeft de styliste een goede keuze gemaakt?" vroeg hij met een blik naar de lege dozen.

"Ja... Ik houd van rood en vermiljoen en orchidee," noemde ze wat kleuren op. "Heldere, sprekende kleuren... Je hebt een goede beschrijving van mij doorgegeven."

“Fijn...” Na dat ene woordje bleef de anders zo zelfverzekerde man stil. Hij wisselde af en toe een blik met haar waarbij hij zijn mondhoeken optrok. “Dit is belachelijk,” merkte de vrouw echter ineens op. Geschrokken keek Davin haar aan. “Hoe? Wat?”

“Jij... Wij... We hebben samengewoond, weet je nog?”

“Ja, ik weet het nog,” klonk zijn stem benepen.

“Het doet je nog steeds pijn?” reageerde ze op de klank in zijn stem. De man keek haar aan, kon slechts knikken. Het volgende moment had ze haar armen om hem heen geslagen.

“Vergeef me,” fluisterde ze. “Vergeef me.”

Het aanhoudende geschreeuw van een man dat hem uit zijn bedwelming haalde. Wie, dacht hij net tot hij tot zijn schrik besepte dat die klank van wanhoop en pijn door zijn eigen keel werd geproduceerd. Hij kermde op het moment dat een minuscule beweging een vlammeende steek in zijn rug veroorzaakte. Een overdaad aan speeksel en zuur in zijn mond. Gevolgd door een ergere kilte dan hij sinds 1346 na Christus in zijn botten had gevoeld. Zijn eigen gedachten klonken als door een dikke laag mist. Dan ineens die gewaarwording van misselijkheid. De geur van modder en gras drong zijn neus binnen, hiermee zijn verdere bewustzijn aanscherpend. Ik lig in het water, besepte hij zich ineens. Op dat moment opende hij zijn ogen. Zo te zien lag hij aan de rand van de oever. Ik kan hier niet zo blijven liggen, dacht hij. Echter de tranen sprongen uit zijn ogen toen hij een eerste poging waagde om overeind te kruipen. Ik moet hier weg. De anderen vinden mij straks nog. Waar is Nuala? Herinnerde hij zich spontaan aan de jonge vrouw. Flarden van het gevecht dat hij met Nolan en Finlay had gevoerd, drongen zijn geheugen binnen. We vielen, herinnerde hij zich. Nuala en ik, in het water. Misschien... Nee, de anderen zullen haar gered hebben. De anderen hebben haar. Vervloekt. Maar ik heb haar bloed nog... Haar bloed, doordrenkt met de kristalvloeistof. Doordrenkt met het Anann-DNA. Owen Sloan klemde zijn kaken opeen en kroop alsnog overeind; het niettemin uitschreeuwend van de pijn. Waarom doet het zo verschrikkelijk veel pijn? Mijn God, kreunde hij in gedachten. Opeens herinnerde hij zich aan de diamanten dolk. Finlay. Die smeerlap heeft me vanachteren neergestoken... Hij wilde me doden, net als Sheridan... Het heeft hem vast niet bevallen dat ik Nuala voor hen verborgen hield... Mijn kasteel... Ik moet naar

mijn doolhof... Ik moet Nuala's bloed hebben. Met zijn hakken onder zijn billen keek de onsterfelijke moordenaar kortstondig om zich heen. Het schemerde. Al had hij geen idee of dit een avond of een ochtendschemer betrof. Hij hield zijn adem in en luisterde. Slechts het geritsel van kleine diertjes en vogels. Waarschijnlijk zijn ze al mijlen ver hier vandaan, dacht hij. Op de kracht van zijn benen duwde hij zichzelf overeind en hield hierbij zijn rug zo recht mogelijk. Het deed pijn, maar het was te verdragen. Hoewel de neiging in hem groeide om zijn bovennatuurlijke snelheid te gebruiken om zijn doolhof te bereiken, dorstte hij dit uit angst voor de pijn niet te doen. Derhalve vervolgde hij zijn weg stap voor stap, voet voor voet.

Op die manier was het pikkedonker eer hij de restanten van zijn oude kasteel zag liggen. Met moeite weerstond hij de drang om alsnog zijn bovennatuurlijke snelheid aan te spreken. Waardoor het echter als een eeuwigheid voelde voordat hij eindelijk de gang tussen de ontvangstkamer en de muziekkamer nam. Om daarna de gang rechts te volgen naar de speciaal ingerichte ziekenhuiskamer.

"Licht drie," zei hij. Hierop gingen alle lichten in de steriele ruimte aan. Een dusdanige helderheid ontstond, dat hij enkele tellen zijn ogen moest sluiten om aan de felheid te wennen. Hij scheurde het nog vochtige overhemd van zijn lichaam en ropte de even natte broek van zijn lijf. Eenmaal naakt nam hij de grote ronde handspiegel en draaide zijn rug naar de rechthoekige spiegel aan de wand. Via de ronde spiegel aanschouwde hij de vijf bij anderhalve centimeter grote, nog altijd bloedende wond onder zijn rechterschouderblad. Aan de randen waren zover hij kon zien korrelige, witte korsten ontstaan. Hij pakte een fles pure alcohol uit een van de kastjes en goot deze over zijn rug, over de wond heen. Zodra echter de alcohol de nog open wond raakte, slaakte de man een onverwachte gil van pijn. "God allemachtig," fluisterde hij. Uit de

lade van het witte kastje links van hem haalde hij vervolgens één van de tien buisjes met Nuala's bloed tevoorschijn. Bloed dat hij van haar had genomen terwijl de transitie was begonnen. Wat betekende dat het vermengd was met de kristallenvloeistof geproduceerd door de klier bij haar hart. Hij zette het buisje aan zijn lippen en goot het ineens leeg. Met zijn scherpe blik op de wonde in zijn rug gericht, wachtte hij af. Kippenvel op zijn naakte lichaam, van zijn enkels tot in de kruin. Een versnelling van zijn hartslag. Hitte. Een gloeiende hitte vanuit zijn botten. Owen durfde nauwelijks nog adem te halen. Straks had hij verkeerd gegokt. Opeens een nauwelijks te verdragen prikken en jeuk in het hart van de wond. Zijn knap gezicht veranderde in een grimas. Echter... zoals hij had gehoopt. Het bloeden stopte. Terwijl hij voorzichtig herademde, keek hij toe hoe de wond steeds meer sloot en een dikke kristallen korst werd gevormd. Opgelucht haalde de man adem. Al was hij zich maar al te zeer van een nieuwe sensatie in zijn lijf bewust. Een onmiskenbaar verlangen naar bloed. Nuala's bloed.

"We frissen ons nog even op," deelde Teyrnon min of meer mee. Even een blik naar het bed. Het liefst ging ze nu gestrekt. De dag had al te lang geduurd. *Nee, hij heeft gelijk. Eerst douchen. Ik ga wel na hem.* Nog altijd wat in zichzelf gekeerd, nam Nuala aan het voeteneind plaats. *Ik vraag me af hoe het vanaf nu verder gaat,* bedacht ze zich terwijl ze zich rustig uitkleedde. Eveneens al deels uitgekleet, keek de eeuwenoude man naar zichzelf in de badkamerspiegel. Nog steeds een man van achtentwintig. Voordat ze naar Eugene terugkeerden, moest hij zijn uiterlijk weer aanpassen naar de student van twintig. Een opeens rollen van zijn kaken toen een onverwachte weerstand in hem opkwam. Iets in hem wilde zich niet langer voordoen als iemand die jonger leek dan hij in werkelijkheid was. Hij was een man met

een meer dan overweldigende levenservaring. Niet een jongeling die het leven nog moest ontdekken. Nog niet, zei hij tegen zichzelf. Nog niet. Opeens realiseerde hij zich dat zijn daadwerkelijk jonge vriendin nog altijd in de slaapkamer was. "Kom je?" vroeg de knappe man terwijl hij in de deuropening van de badkamer stond. Een verwonderde blik op haar gezicht. "Je wilt samen douchen?"

"Ja," reageerde hij alsof het de normaalste zaak van de wereld was. "Kom," en hij reikte zijn hand naar haar uit. De jonge vrouw haalde iets dieper adem. Aarzelde. "Kom," herhaalde hij. Hij glimlachte naar haar wat hem zoals gewoonlijk onweerstaanbaar aantrekkelijk maakte. *Oké dan*. Zich over haar schroom heen zettend, volgde Nuala hem de badkamer in. "Ben je nerveus of bang?" reageerde Teyrnon op haar versnelde hartslag. "Eerlijk? Beide misschien?" Ze zag een lach in zijn ogen terwijl hij zich rustig verder uitkleedde. "Een hete douch zal je goed doen."

Nu ze hier zo stond, verlangde ze inderdaad naar een hete, harde straal op haar hoofd. Iets van hem afgedraaid zodat ze voor zichzelf enigszins een illusie van privacy kon creëren, kledde Nuala zich verder uit. Een bepaalde beweging in haar ooghoek deed de jonge vrouw toch haar hoofd naar de man toe draaien. Waarbij haar blik op zijn naaktheid viel. Ondanks de intimiteit die ze reeds met hem had gedeeld, voelde ze dat ze bloosde zodra ze zijn ontspannen lid zag. Teyrnon zag haar ernaar kijken, waarbij zijn mondhoeken ondeugend krulden. Toch zei hij nog niets.

De doucheruimte had twee douchekoppen en zodra ze de warme straal uit die van haar op zich voelde, sloot ze haar ogen. *Wat een dag*. Een tijdje bleef ze zo staan, wilde even aan niets denken. Tot ze een natte warmte achter zich voelde en spontaan haar adem inhield. Teyrnons lichtbehaarde borst tegen haar schouders deed haar hartslag minstens een keer overslaan. Een reactie in haar eigen intieme zones toen ze het bewijs van zijn